

DIN RAPORTUL FINAL „ANALIZA DICTATURII COMUNISTE DIN ROMÂNIA“

În dorința de a oferi cititorilor noștri — care poate nu și-au achiziționat volumul — posibilitatea să ia cunoștință de principalele aspecte și probleme cuprinse în ANALIZA DICTATURII COMUNISTE DIN ROMÂNIA (Raportul final), continuăm în acest număr al revistei reproducerea celor mai semnificative pasaje din Raportul respectiv. Scopul acestui demers este ca uitarea să nu se aștearnă peste ororile pe care regimul comunist, ilegal și criminal, le-a pricinuit poporului român de-a lungul anilor de teroare comunistă.

Reforma învățământului și implicațiile sale Educație și ideologie în primul deceniu comunist

Vom încerca să surprindem principalele elemente ale reformei învățământului din 1948, precum și gradul în care școala românească a fost afectată de impunerea ideologiei totalitare mai ales în primul deceniu de regim comunist. Sistemul de învățământ trebuia să îndeplinească o funcție de îndoctrinare, să-i pregătească pe copii și tineri după tiparele „omului nou” și să elimine spiritul critic și spontaneitatea elevilor. În paralel cu campania demagogică de lichidare a analfabetismului se opera o sinistă discriminare pe criterii de clasă, iar cei admiși în școli erau supuși unui perfid sistem de dresaj ideologic.

Trebuie spus de la bun început că a existat un interes special al Partidului Comunist pentru Ministerul Educației Naționale încă din toamna anului 1944. Atunci titularul acestui departament a devenit Ștefan Voitec, lider al PSD, partid partener al PCR în FND. Curând, dinspre conducerea comunistă s-au auzit voci care îl incriminau pe Ștefan Voitec pentru spiritul „antidemocratic” pe care l-a imprimat de când a preluat ministerul Educației, deși, aparent, inițiativele fruntașului social-democrat nu erau în răspăr cu planurile PCR.

Liderii comuniști îi reproșau lui Ștefan Voitec o toleranță prea mare față de „reacțiunea” din sistemul de învățământ. PCR pleda pentru o grabnică epurare și „reeducare” a elevilor și a cadrelor didactice. Radicalismul comunist în această privință s-a vădit la ședința Biroului FND din 27 noiembrie 1945, când s-a pus problema modului de sărbătorire a momentului 1 decembrie. Această dezbateră trebuie legată de un eveniment care avusese loc cu puțin timp înainte, manifestația din 8 noiembrie 1945, organizată în principal de tineretul național-liberal și cel național-tărănesc, elevi și studenți. Reacția autorităților comuniste a fost una dură, soldată cu câteva zeci de arestări, mai ales din rândul tineretului. Au fost întocmite liste cu studenții participanți la manifestație, aceștia fiind urmăriți luni întregi. 557 de persoane au fost arestate, clasându-se cauza pentru 188 din ele. Acțiuni similare au avut loc și în alte orașe ale țării, cum au fost cele de la Ploiești și de la Timișoara, finalizate tot cu arestări. Profesorul Mihail Dragomirescu, pe atunci fruntaș al Uniunii Patrioților, declara în ședința din 27 noiembrie că: „în școli, problema trebuie privită cu multă seriozitate pentru că am impresia că reacțiunea cea mai cruntă, rămășițele legionare cu legături la național-tărăniști și liberali, se concentrează în școli, prin directori, profesori și elevii mari, precum și în studențime. (...) Se pune întrebarea dacă e bine să scoatem acest tineret la demonstrația maselor populare ale FND-ului.” În fața acestor îngrijorări, Vasile Luca a simțit nevoia de a da următorul verdict: „Dacă fac ceva, îi snopim în bătaie și își vor pierde pofta de a mai face ceva. Îi putem încadra între muncitori.” Mai târziu, violența a mers până la arestări masive din rândul studenților. Spre exemplu, conducerea tineretului național-tărănesc, compusă mai ales din studenți, a fost arestată în 27 mai 1947. În noiembrie 1947, 100 de membri ai Tineretului Universitar Național-Tărănesc (TUNT) au fost arestați, după ce împrăștiaseră câteva sute de manifeste prin București. La 15 august 1949 s-au produs noi arestări în rândurile TUNT. Totul a culminat în anul 1949 cu „reeducarea” de la Pitești. Incitățile din 1945 erau, așadar, doar preludiul distrugerii psihice a studențimii indezirabile (de orientare legionară, dar nu numai) și, în general, a tineretului.

Această „reeducare” se integra proiectului represiv comunist din anii de consolidare a monopolului puterii, dar fusese precedată de o percepție deformată a centrelor universitare, percepție pe care și-au însușit-o între 1945 și 1948 inclusiv „tovarăși de drum” ai comuniștilor; universitățile erau văzute aproape în exclusivitate ca locuri unde „agitațiile se intensifică pe o linie primejdioasă”, degenerând în campanii antisemite și antimaghiare. Chiar primul-ministru Petru Groza declara la 21 februarie 1946 că tineretul este ușor de influențat și că „mai ales actuala generație din Universități este îmbibată, începând de la prima clasă de liceu și până acum, de o propagandă rasistă și de naționalism șovin. Acest tineret a contribuit la marea tragedie în care ne găsim. Eu fac apel la dv. toți și rog pe domnul ministru al Educației Naționale să se ocupe îndeosebi de agitațiile de la diferite universități”.

Reforma învățământului din 1948

Mai greu de anticipat în anii 1946-1947, prin prisma unor poziții publice ale primului-ministru, schimbarea radicală a sistemului educațional devenea aproape o certitudine în primăvara anului viitor, odată cu preconizata măsură de naționalizare a tuturor școlilor particulare, inclusiv a celor confesionale, stipulată și de noua Constituție comunistă. Între obiectivele principale ale legii învățământului din 3 august 1948 — Decretul nr. 1745 — s-au aflat: formarea tinerilor în spirit comunist, controlul strict al școlilor elementare, medii și superioare, prin suprimarea autonomiei universitare, precum și asigurarea cadrelor pentru planul de industrializare, prin extinderea învățământului tehnic mediu și superior. Scopul reformei din 1948 a fost acela de a realiza politizarea integrală a învățământului și „curățarea” învățământului românesc, prin introducerea discriminărilor sociale la admiterea în învățământul mediu și superior. Conducerea comunistă viza și constituirea unei pătri de „cadre” care să aplice politica partidului în aparatul de stat, armată, justiție și cultură. Școala reprezenta, în viziunea noilor conducători, prima verigă din sistemul de pregătire a cadrelor necesare construirii socialismului. Astfel, tineretul trebuia educat în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar. Încă din 1918 comuniștii sovietici au decis că „trebuie să facem din tână generație o generație de comuniști. Trebuie să transformăm copiii în comuniști adevărați. Trebuie să-i învățăm să-și influențeze în mod considerabil familia. Trebuie să-i luăm sub controlul nostru și, să spunem clar, să-i naționalizăm. Încă din primele zile vor fi sub influența grădinițelor și școlilor comuniste”.

Învățământul preșcolar era facultativ și se adresa copiilor între 3 și 7 ani, având la dispoziție cămine și grădinițe, subordonate direct Ministerul Învățământului Public. Copilul trebuia educat încă de mic în spiritul partidului. „În loc să rățăcească pe maidane i se dă o educație sănătoasă”, declara ministrul Învățământului, Gheorghe Vasilichi, la o consfătuire pe țară cu inspectorii școlari, cărora li se dădeau indicații pentru aplicarea în teren a reformei. Învățământul elementar era stabilit la 7 ani, dintre care primele patru clase erau generale și obligatorii. Învățământul mediu de 4 ani era împărțit în: licee, care trebuiau să asigure baza pregătirii pentru accederea în următoarea treaptă de învățământ (cea universitară); școli pedagogice, pentru pregătirea cadrelor didactice necesare în învățământul preșcolar și elementar; școlile tehnice și profesionale. Ultimele două pregăteau cadrele tehnice medii și calificate necesare producției industriale și agricole. În 1951 durata școlii de cultură generală a devenit de 10 ani, prin renunțarea la un an. Din anul școlar 1948/1949 s-a organizat învățământul mixt, s-a făcut împărțirea pe secții a claselor a X-a și a XI-a (secția umanistă și reală), ceea ce îmbunătățea oarecum nivelul învățământului de cultură generală, față de cum fusese acesta

conceput prin legea din 1948.

Învățământul superior cuprindea universitățile, politehnicile și institutele de învățământ superior. Primele două depindeau direct de Ministerul Învățământului Public și aveau rolul de a forma cadrele pentru corpul didactic din învățământul mediu și superior, specialiști și cercetători pentru diverse domenii. Durata studiilor era de 4-6 ani. Institutele de învățământ superior, cu o durată a studiilor de 3-4 ani, trebuiau să pregătească cadrele superioare de specialiști pentru toate ramurile economiei și profesorii pentru învățământul mediu. Studenții erau admiși pe baza unui concurs, iar numărul de locuri disponibile era stabilit de Consiliul de Miniștri, în funcție de necesitățile fiecărui an.

De o deosebită importanță s-a dovedit a fi articolul 32 care prevedea în mod expres: „Actualele facultăți și școli de învățământ superior vor fi restructurate conform prezentei legi. În acest scop, se vor putea desființa catedre inutile, altele vor putea fi raționalizate după necesități, sau se vor crea catedre noi”. Această dispoziție oferea calea legală pentru epurările cadrelor didactice „necorespunzătoare”, acțiune care avea un scop precis — eliminarea persoanelor care prin autoritatea lor morală puteau influența elevi și studenți. Noile cadre, devotate partidului, trebuiau să-i educe pe elevi în spiritul cerut de acesta. Doar la începutul anului universitar 1949-1950 au fost scoase din învățământul superior, conform unui raport al Ministerului Învățământului din 1950, 181 de cadre didactice.

Legislația din 1948 introducea școli speciale de 2 ani pentru muncitori scoși din producție și susținuți pe perioada școlarizării de ministerul de resort și de întreprinderea unde lucrau — formă de învățământ care dădea dreptul absolvenților de a-și continua studiile în învățământul superior —, școli profesionale și școli tehnice medii. Prin decizia Ministerului Învățământului Public din 29 octombrie 1948 au fost înființate și școlile juridice de un an, destinate aceleiași categorii a muncitorilor scoși din producție. După un an de studii, cursanții primeau o diplomă care le oferea dreptul a se angaja în orice funcție juridică, inclusiv magistratură și parchet. Prin decretul nr. 343/1953, școlile speciale s-au transformat în facultăți muncitorești. Au funcționat și alte derogări: în anii 1950 existau absolvenți ai acestor școli speciale înscriși în anii superiori, dar care nu aveau studii medii! Toate aceste aspecte descriu un sistem de învățământ care a promovat antiselecția.

În efortul programatic de distrugere a fostelor structuri sociale, lumea universitară și academică a fost printre cele dintâi vizate de regimul comunist. În 1944-1949 s-a recurs la distrugerea statutului social al profesorului, la introducerea unei stări de instabilitate profesională; or, doar stabilitatea în funcție putea genera independența opiniei. Au fost emise acte normative care au permis îndepărtarea din rândul corpului didactic a unor personalități de seamă ale vieții publice românești. Decizia de raționalizare a învățământului publicată în

„Monitorul Oficial” la 27 mai 1947 a dus la pensionarea forțată a unor profesori eminenți care nu ajunseseră la vârsta legală de pensionare (65 de ani), suprimarea temporară sau definitivă a unor posturi de personal didactic. Epurările începute în 1945 au continuat până la sfârșitul anilor 1950.

În perioada interbelică, un profesor universitar „nu făcea piața” și, în plus, își putea permite călătorii în străinătate. Situația s-a schimbat radical după 1948. Într-un Memoriu adresat conducerii PMR într-o perioadă de timidă destindere, în 1955, Mihai Ralea, membru al Academiei RPR și profesor la Secția de Psihologie a Universității din București, prezenta pe scurt starea materială a cadrelor didactice universitare. Deși adopta un ton foarte complezent față de „realizările” Partidului Comunist și ale guvernului, documentul identifica și greutăți generate de „scumpirea vieții”. Mihai Ralea susținea că: „Nemulțumirea cea mare în rândurile profesorilor universitari constă în sistemul actual de salarizare după norme. Profesorii cu număr mic de studenți (la facultățile de științe mai ales) au o normă mai mică, adesea numai 50% din aceea a profesorilor cu studenți mulți”. Și continua astfel: „Copierea întocmai a normelor din învățământul superior sovietic este nejustă pentru că situațiile de la noi nu se potrivesc cu cele din Uniunea Sovietică. Noi nu avem nici același număr de studenți (mult mai mare în URSS), nici mai ales numărul mare de aspiranți pe care îl au Universitățile și Institutele din Uniunea Sovietică. Actualul sistem, la noi, de alcătuire a normelor face aproape imposibilă munca științifică a unora din cadrele didactice, care sunt nevoite să țină paralel câte două, trei și chiar mai multe cursuri, neavând posibilitatea de a le pregăti cum trebuie”.

Mihai Ralea nu pomenea de pierderea autonomiei universitare; ar fi fost poate o sfidare prea mare a puterii din partea unui „tovarăș de drum” din rândurile intelectualității „progresiste”. Modelul urmat în suprimarea autonomiei universitare fusese tot cel sovietic: între anii 1918-1921, bolșevicii au lichidat autonomia universitară și au umplut universitățile cu studenți prost pregătiți, din categorii sociale „sănătoase”, dar cu presupuse convingeri comuniste. Lichidarea autonomiei universitare era esențială, căci numai așa se puteau efectua comprimări masive în învățământul superior. În 1948, factorii de decizie din Ministerul Învățământului raportau că au reușit să numească „profesori din afara învățământului (superior), spărgând astfel o carapace reacționară care era autonomia universitară”. Ani în șir, propaganda oficială a susținut că profesorii scoși din învățământul superior după 1947—1948 răspândiseră „teorii antiștiințifice și antidemocratice”. Ca și în cazul regimului bolșevic, funcția esențială a culturii noi, „socialiste”, a fost una de propagandă și s-a manifestat mai ales prin intermediul educației. Or, legislația adoptată în România după 1948 a creat premisele pentru înlăturarea acestui deziderat al PMR.

Reforma comunistă a învățământului din 1948 a vizat și Senatele universitare, care au fost înlocuite prin Consilii științifice, organe ce nu făceau altce-

va decât să administreze treburile curente și să execute dispozițiile puterii politice. În plus, începând din anul 1948 a dispărut educația neutră din punct de vedere politic și ideologic: toate instituțiile de învățământ și cultură au devenit un fel de anexe ale administrației de stat. De altfel, propaganda regimului nici nu făcea un secret din faptul că în opera de educare a maselor în spirit comunist, pe lângă munca de convingere, un important rol îl are influența exercitată de către stat.

Ideologizarea școlii

De fapt, scopul mai profund al reformei învățământului din 1948 a fost crearea unei noi fizionomii spirituale. În viziunea comunistă, școala avea un rol esențial în formarea omului nou: adolescentul trebuia să fie transformat astfel încât să ajungă, ca și omul sovietic, „cel mai înaintat om al epocii contemporane” — formulă, evident, demagogică. Un alt scop al reformei a fost „cultivarea de zi cu zi a unei atitudini comuniste față de muncă, față de proprietatea socială, socialistă”. Una dintre cele mai importante pârgii în educarea în spirit comunist a fost întrecerea socialistă, mișcarea stahanovistă. Ca și muncitorilor, și intelectualilor li se cerea participarea la întrecerea socialistă pentru mărirea productivității muncii: atât învățătorii, cât și educatorii trebuiau aduși la starea de proletari — „proletari intelectuali”, mai bine zis. Lor li se repeta mereu în cadrul conferințelor pedagogice și a „prelucrărilor” faptul că „elevii pe care-i creșteți astăzi în școală vor fi stahanoviștii de mâine”. Pornind de la astfel de concepții s-au operat mai multe discriminări. Spre exemplu, printr-o Hotărâre a CC al PMR din februarie 1952, Confederația Generală a Muncii trebuia să dea întâietate la trimiterea în tabere școlare pionierilor fii de stahanoviști și frunțași în producție.

Odată preluat modelul sovietic, predarea obiectivă a materiilor trebuia să fie înlocuită cu propaganda stalinistă și cu îndoctrinarea. Se renunța astfel la moștenirea pedagogică „burgheză”, înfierată în dese rânduri de înalții funcționari comuniști ai Ministerului Învățământului Public. Un zelos director general din același minister dădea următorul verdict în legătură cu școlile: „Legea pentru reforma învățământului este o lege revoluționară, întrucât scoate din mâna burgheziei exploatoare aceste mijloace de cultură și de cadre”.

În schimb, era preluat modelul lui Anton S. Makarenko, teoreticianul stalinist al învățământului public și autorul noii pedagogii, care a dat educației o formă ideologică. Opera sa cea mai importantă, intitulată *Poemul pedagogic*, va fi tradusă în limba română în tiraje importante și va cunoaște mai multe ediții. Un rol decisiv însă în ideologizarea educației l-a avut mai ales introducerea în tot învățământul superior a Marxism-Leninismului și a Materialismului dialectic și

istoric, cu motivația că, fiind o concepție despre lume, „are o uriașă însemnătate pentru toate celelalte științe, care nu pot da tabloul lumii în ansamblu”. Filosofia românească a fost poate cea mai afectată, căci, în concepția conducerii PMR, materialismul dialectic trebuia să pună capăt o dată pentru totdeauna vechii filosofii, care „pretindea” că are rolul de „știință a științelor”.

Poate cea mai nefastă concepție sovietică despre școală și rolul ei a fost aceea potrivit căreia părinții nu prea aveau nici un drept asupra copiilor. Regimul sovietic a încurajat delatiunea în interiorul familiei atât prin măsuri legislative, administrative, cât și printr-o propagandă perversă: spre exemplu, în povestirea lui V. Gubarev, intitulată *Pavlik Morozov*, tradusă și în românește și popularizată în exces, eroul principal, un băiat de numai 13 ani, își denunță tatăl „contrarevoluționar”, începându-și astfel cariera de *om nou*. Încă din 1948, referenții din cadrul Ministerului Învățământului susțineau că, atunci când concepțiile despre viață și educație ale familiei elevului sunt „reacționare”, școala trebuie să intervină. Se preconizau inclusiv șezători pentru părinți, cu scopul de a lega mai strâns familia elevului de școala restructurată în sens comunist.

În anii următori, fiii de „chiaburi” au avut de suferit în școli mai multe șicane și chiar s-a pus problema eliminării lor din anumite instituții de învățământ pe motive exclusiv de clasă. Conducerea PMR considera că acești copii trebuie îndreptați doar spre anumite preocupări, spre școli profesionale, pentru muncitori calificați, „pentru a-i aduce spre producție” — realitate care să transforme condițiile social economice. Însuși liderul PMR, Gheorghiu-Dej, aprecia că „dacă îi îndreptăm spre producție le schimbăm și mentalitatea. Sunt cazuri — rare — când se rup de familie sau (când) acest tânăr poate influența atitudinea părinților”. Prin urmare, se creau premisele unei „deschiaburiri” naturale, preferabilă în unele cazuri, din motive tactice, celei forțate.

Teoretic, coeziunea familiei era dificil de zdruncinat chiar și sub presiuni multiple. Totuși, dezbinările erau inevitabile, în condițiile în care mulți tineri doreau să scape de stigmatul ce li se aplica din cauza apartenenței la o clasă indezirabilă. În mod normal, fiii care proveneau din familii de „burghezi”, „chiaburi” și alți „dușmani ai poporului” nu puteau deveni membri ai UTM și erau excluși în caz că erau descoperiți; în plus, acești elevi și studenți erau permanent supuși presiunilor din cauza originii sociale nesănătoase. Unii dintre ei au respins din start adeziunea la UTM, deși acest gest le complica ascensiunea socială. Au fost însă și cazuri când tinerii cu origini sociale problematice s-au dezis de familie în dorința de a se integra în sistemul de valori al regimului, de a se „reeduca” — după cum recunoșteau chiar unii dintre ei.